

Vallekilde, d.13de Februar 1919

Kære Sanne!

Jeg fik Dit julebrev omtrent hen i midten af Januar, det var så henved en måned gammelt, og det er, hvad vi nu er vant til, tak skal Du have for det! Du har måske hørt, at jeg holdt jul i København hos Anna, hun var så syg, vi ventede ikke, hun skulde komme over det, men endnu var tiden ikke kommen, at hun skulde rejse. Nu har hun det sådan, at hun kan være oppe. Hun er på et plejehjem, for hun kan ikke mere bo alene. Det var godt, at I var kommen over sygdommen og sluppen så nogenlunde over den strænge tid. Her lå vist så mange som 00 på en gang, fire af eleverne døde, men nu er vi også sluppen over det. Den sidste, der har været syg her, er Povl Hansen, men han er nu begyndt at komme lidt op, og vi håber, at han snart vil blive helt rask og tage fat på sin gærning, den venter på ham. Pastor Koch fra Ubberup talte her i Mandags, og Nørregård fra Frederiksberg har holdt tre foredrag, det gælder jo om at få nogen god hjælp i P.Hansens sted.

Ved Du, hvem der er kommen her til i dag, det er Absalon Joensen, han er jo gammel elev fra Vallekilde, og jeg kender ham godt fra gammel tid; og jeg må sige, at til trods for alt, hvad der siges om ham, har jeg altid godt kunnet lide ham. Han var flink på alle måder, den gang han var her på skolen, da var der intet at sige ham på. Jeg hører at J.H.Povlsen fra Skopun, Rasmus Rasmussen og Andreas Vinther er hernede, mon de ikke kommer herud, de er jo alle gamle Vallekillinger. Hilda sendte mig brev med J.H. og bad mig skrive til sig og sende det tilbage med ham, men hvis han ikke kommer herud, og jeg ikke ved, hvor han bor i København, kan jeg ikke sende noget til ham. Klement Dalsgård, der er en af Jeres gamle elever, er et rigtig flinkt menneske, han kommer ikke så sjældent ind til mig, og jeg fortæller ham om alle af slægten, som jeg har kendt lige op til hans oldeforældre. Hans højtidsdragt er i København i disse dage, hvor Alf, en af sønnerne her, skal have den på til maskerade. Alf er maler og går på kunstakademiet; han kommer noget professor Joakim Skovgård, og det er hos dem, der skal være maskerade i Skovgårds atelier for deres børn og venner blandt de unge.

Det var glædeligt, at Din mand havde godt udbytte af sin rejse, han fik også benyttet tiden godt, og en sådan rejse må være befrugtende i mange måder og sætte spor i hans gærning.

I har nok hørt, at forstander Johannes Jørgensen i Høng er død af den spanske syge, det var et hårdt stød for skolen og det hele, han var kun 40 år og stod midt i sin manddomsgærning; han er et af de mange ofre for denne skrækkelige sygdom, der har bortrevet så mange i deres kraftigste alder.

Du har måske også hørt, at Sigrid, Thomas Hansens ældste datter er død; sidst jeg så hende, var hun så strålende glad og lykkelig, hun var jo for kort tid siden bleven gift og havde fået et yndigt og hyggeligt lille hjem. Jeg var i Holbæk, da hendes bedstemoder Sigrid Lützen var her, S.L. var her en Søndag, og så fulgte jeg med hende og Thomas ud til Holbæk om eftermiddagen, det var sidste gang, jeg så Sigrid. Jeg savner hende, hun var altid så god ved mig og havde sådan tillid og fortrolighed til mig. Du har vel også hørt, at Mariane Hentze er død, hun døde i København inde på St. Lukasstiftelsen. Jeg var i København, den gan hun døde, men jeg vidste ikke noget om det før end, hun allerede var begravet. Jeg vilde gerne haft været ude på vestre kirkegård, den dag hun blev sænket i jorden, men jeg fik det ikke at vide, førend flere dage efter, at det hele var forbi. Hun havde mange gange så svært ved at finde et blivende sted her på jorden, nu er hun kommen "hjem" og skal ikke mere flakke omkring.

fra Amerika har jeg nylig haft brev, det var mine julebreve, der kom og de havde været temmelig længe undervejs; jeg skal hilse fra dem alle, de havde det godt både unge og gamle. Marie skrev i sit brev, at hendes ældste datter Kristine var bleven gift; hendes mand er farmer i Kalifornien, og de holdt bryllup 10 August hjemme hos den selv i Junction City. De blev viede i den danske kirke, og det var for dem en højtidsdag, og så blev de en uge hjemme og rejste så til Kalifornien. Kristines mand er født herhjemme, han er vestjyde og hedder Jens Jensen, et almindeligt dansk navn. Han er 26 år og Kirstine 19, hun bliver først 20 i Marts, men hendes moder skriver, at hun har altid været så dygtig og fornuftig. Klimaet i Kalifornien er så dejligt, og alt tegner for menneskelige øjne sig lyst for dem. På farmen dernede bliver der dyrket ris og bomuld. Sanne og alle hendes har det godt og Thrine også. Jeg har ventet brev fra Hans, men endnu har jeg ikke fået noget.

Jeg lever som jeg plejer så nogenlunde, vinteren har ikke været stræng og det er godt for mig som ikke godt kan tåle kulde. Jeg håber, den heller ikke har været stræng som i fjor oppe hos jer.
Gud give I må have det rigtig godt i det nye år, og det må gå godt med Jeres skole!
Hils Simon og børnene mange gange.
Mange kærlige hilsener til Dig, og Gud i vold.
Din gamle
Bette faster.

Vallekilde, d.9de April 1919

Kære Sanne!

Mon Du har fået mit sidste brev med elevhæftet, jeg sendte det med posten i håb om, at det en gang i tiden vilde nå Dig. Jeg hørte at Rasmus Rasmussen var i København tilligemed Johan Henrik Poulsen og tænkt, at som gamle Vallekillinge ikke vilde gå Vallekildes dør forbi, og så sendte jeg brevet.

Jeg skriver at par ord i aften for at Du skal vide jeg tænker på Dig d. 19de. Du får naturligvis ikke brevet til den dag, men så kommer det senere. Jeg tænkte det kunde glæde Jer at se Maries datter som brud, og så lod jeg Henrik Nielsen tage nogle billeder efter det, som Marie sendte mig, og hermed sender jeg Dig så et som en lille fødselsdagshilsen. Jeg forudsætter, at DU har fået mit forrige brev, og så ved Du, at Johanne Kirstine har haft Bryllup. De har det, Gud ske lov, så godt derovre, og det er jeg så glad ved at høre.

Nu er Asgeir udnævnt til overbanemester i Thisted, og det bliver et stort savn for Anna, når de rejser fra byen, særlig vil hun savne børnene så meget. Asgeir er allerede rejst derop, og så snart han kan få lejet er lejlighed rejser Johanne og børnene. Det er jo en temmelig lang rejse, så det er ikke at vente, at der bliver mange rejser til København i fremtiden, men det er kun godt for Asgeir og hans familie, og dem må vi først og fremmest tænke på. Deres økonomiske kår bliver bedre og det er kun at glæde sig over, men derfor kan det nok gøre mig for Annas skyld, der bliver så ene. Hun har det ellers ganske godt på det plejehjem, hvor hun er; hun kunde jo ikke bo alene, og så må vi være glade ved, at hun er kommen et sted, hvor hun bliver godt plejet.

Klement Dalsgård er i disse dage i Jyderup og laver svendestykke, men han kommer hertil igen, og jeg tænker, han bliver her i April måned, om han bliver længere, ved jeg ikke. Han er så flink og jeg kan godt lide ham.

Det lader ikke til, der kommer nogen piger fra Færøerne her til sommer, jeg har ikke hørt om nogen; der bliver stor skole til sommer, der er indmeldte flere, end den kan tage imod. Der kommer nok en del Sønderjyder i vinter har der været 28. Ja, det vidunderlige er nu sket, at Sønderjylland er kommen tilbage; for os gamle, der oplevede den tid er det næsten et æventyr.

På Søndag skal Vagn konfirmeres, så er der af drengene kun Niels tilbage og så Ingeborg og Asta. Hans er nu ved at tage sin eksamen på landbohøjskolen, og så skal han overtage bestyrelsen af landbruget og giftes til sommer, nu rykker de unge frem.

Hvordan har I det oppe hos Jer, nu er eleverne rejst, og Du har det vel travlt med at ordne til sommer, hvor mange piger venter I?

Vinteren var stræng, nu må vi vente, at sommeren bliver bedre; nu tales der jo om at freden snart skal sluttes, men i Europas lande ser det ikke fredeligt ud, hvad mon dog enden skal blive på alle de rædsler vi oplever, det ser mørkt ud for menneskelige øjne.

Gud give så, kære Sanne, at Du må få et godt år! Når Du kommer "á Húsar", så hils Din fader og dem alle. Hils Din mand og børn mange gange, og lev så vel, og Gud i vold!

Kærlig hilsen fra Din gamle

Bette fæster

Vallekilde, d.7de Maj 1919

Kære Simon og Sanne!

Tak for Dit brev Simon, det blev ikke så gammelt, inden det kom hertil, jeg fik både Dit og Elses og Sigrids påskelørdag, Sannes fødselsdag. Mon Du Sanne har fået brevet med brudeparret fra Kalifornien, jeg tænkte det kunde fornøje Dig at se Maries datter som brud.

Første påskedagsaften rejste jeg ind til København for at sige farvel til Asgeirs kone og børn; Asgeir er bleven overbanemester I Thisted, og nu skal de flytte derop at bo, det er jo ikke så kort derop, og det kan godt være, jeg ikke får børnene at se mere. Jeg kommer ikke til Thisted, og det er ikke så let en sag at rejse frem og tilbage med en flok små børn; det er jo kun at glæde sig over, at Asgeir er bleven forfremmet, men for hans moder bliver det et stort savn, når de er borte. Jeg blev ellers glad ved at se, hvordan hun har det, hun bliver godt plejet, og jeg tror nok, hun føler sig tilfreds, det kan nu en gang ikke blive anderledes, alene kunde hun ikke bo, det var umuligt, og så er det godt, der er fundet et sted til hende. hvor hun kan leve fredeligt og roligt. Jeg boede hos Kristian denne gang, og der vil jeg fremdeles bo, når jeg en enkelt gang kommer til København, det bliver ikke sa tit herefter. Så længe Anna lever, og jeg har kræfter til det, rejser jeg en gang imellem ind og ser til hende, og jeg er glad for, at jeg kan bo hos Kristian, de var alle så gode imod mig.

\$nu er så skolen godt i gang her, og der er fyldt til sidste plads, jeg ved ikke, om alle de indmældte er kommen, men det var det største antal, der nogensinde har været her på skolen, der var indmeldt 238. Der er tre Islændere, en Norsk, to Svenske ventes en af de første dage og en fra Holland. Ingen Færing, og det er jeg halvvejs fornærmet over. Klement Dalsgård er rejst til Askov, han vil uddanne sig som elektriker, han har fået plads på la Cours mølle i Askov; han sagde til mig, at han aldrig havde haft lyst til at være Tømrer, og nu bliver der måske en fremtid for ham på Færøerne som elektriker, hvis der nu bliver alvor med anlæg af elektricitetsværk deroppe. Klement var rigtig flink, og jeg kunde godt lide ham, lidt ungdommelig i sine anskuelser, men det er bedre, at de unge er virkelig unge, end at de er gammelkloge. Det var sørgeligt med den ulykke. der skete på Hestø, Hilmar Hentze mistede en broder og to svogre; det er trist i en lille bygd som Hestø, der bliver vel næsten ikke voksent mandskab tilbage, når så mange omkommer. Der sker så mange af den slags ulykker på Færøerne, det er livets gang deroppe, havet er grusomt og tager mange af de bedste. Nu håber jeg, vi må blive fri for den spanske syge i sommer, hvordan går det på Færøerne, er den der endnu? Her hører man stadig om ny tilfælde på forskellige steder, så helt sikker kan man ikke være, men som det var i vinter, håber vi ved Gud det ikke skal blive til sommer, helt fri bliver vi måske ikke, det er farligt, hvor mange er forsamlede.

Til vinter bliver der ikke så lidt forandring her på skolen, håndværkerskolen skal nedlægges, ikke af mangel på tilgang; jeg ved ikke, hvad der er grunden, måske det at der nu oprettes flere daghåndværkerskoler, men jeg tror nok, skolen her vil blive savnet. Det er så underligt for os ældre, når noget af det gamle forsvinder, men det må så være.

Hvor mange piger mon I nu har til sommer, lykke med gærningen og alt godt ønsker jeg for Jer! Hils nu Else og Signe fra mig, jeg skal snart skrive til dem, Jakob, Bergljot og Johannes må I også hilse, og alle af slægten, som kommer på Jeres vej, min broder først og sidst, om han endnu vandrer her på denne side. Og lev så vel, kære Simon og Sanne!

Gud i vold! Kærlig hilsen fra Jeres gamle

Bette faster

Vallekilde, d.31de Juli 1919

Kære Sanne!

Jeg vilde kun sende Dig en hilsen denne gang, det er så længe siden, jeg har hørt noget fra Dig; Du har naturligvis haft det travlt i sommer, men nu er vel pigerne rejst, de sidste af vore rejste i eftermiddags. Elsebeth Matras rejste i morges; hun rejste foreløbig med en ung, som hun var blevet gode venner med, til hendes hjem for at blive der i nogle dage, og så rejser hun til København. Jeg synes, hun var sådan en rar pige, og jeg kunde så godt lide hende. Jeg tror også, de syntes rigtig godt om hende her på skolen.

Jeg var inde i København hos Anna d. 12te Juli, de var hendes guldbryllupsdag, men vi var jo sammen i al stilhed, hun har jo ikke mere sit eget hjem, men Kristians kone var så flink, jeg boede hos dem, hun hentede hjem til dem den dag, så vi havde det hyggeligt. Jeg blev derinde til d. 15de, det var jo vores fødselsdag; vi ved jo ikke, omvi oplever flere fødselsdage, og derfor vilde vi gerne være sammen.

Jeg fik brev fra Sanne fra Amerika til min fødselsdag, der var skrevet d. 12te Juni, og den gang havde Maries lige fået en lille pige, og Marie var rejst ned til Kalifornien for at blive en tid hos hende. De havde det allesammen godt, og Sanne lod hilse alle. Fra Hans fik jeg brev i Søndags fra Rotterdam, de var kommen dertil med last fra New York, og skulde derfra til Sydamerika, så det varer nok en tid, inden han kommer til Danmark. Han havde det elles godt.

Der sker stadig forandringer i denne tid, en af lærerne her, Vilhelm Larsen, vil rejse til Sønderjylland og oprette en højskole på Als; han bliver her i vinter, men til sommer skal han begynde, ejendommen er købt og de rejser vist derved med glade forhåbninger. Valdemar Nielsen, der har været lærer her og er gift med Ingeborg Helveg, rejser også derved, han vil oprette en efterskole også på Als, hvor han er barnefødt. Huen står til landet "sønden å" i disse dage. Ved elevmødet i år samledes en kreds af Maren Hansens venner for at forhandle om at oprette et minde om hende, og der er så tale om et bibliotek og en læsestue på skolen der så skal bære hendes navn. Hvordan det bliver ordnet, ved jeg ikke endnu. Kirken bliver også bygget om i sommer, og Karl Mortensen står for tømmerarbejdet, det har jeg måske skrevet om til Dig. Det er ikke så let for os gamle at tænke os kirken i ny skikkelse, vi har jo elsket den, som den var, men vi må håbe, at vi også kan blive glade ved den i sin nye skikkelse. Mon der ikke snart tænkes på at bygge ny kirke i Thorshavn, den må da være alt for lille nu, da byen er bleven så meget større; nu i denne tid, da folk tjener så mange penge, måtte de tænke på at få opført et smukt Guds hus.

Ved denne tid i fjor var Simon i Danmark, hvor tiden dog går, jeg kan næsten ikke forstå, at det allerede skal være et år siden.

Snart skal der komme en ny besætning her på skolen; på Lørdag kommer et hold af K.U.F.K. og skal blive en uge. Det er noget som de kalder sommerlejr. En Islænderinde, Ingebjørg Olafsen, som er sekretær i K.F.U.K., har været her på skolen en gang, Thurid kender hende godt; har været her en gang i sommer, og hun fortalte mig, at der kom otte færøske piger med, jeg er nu spændt på at vide, hvem de er. Samme dag som K.F.U.K. erne rejser kommer "8 dage på højskole", jeg forstår ikke hvordan pigerne kan klare det, men det skal jo gå.

Nu bliver det nok ikke mere denne gang. Gud give, at Du og alle Dine må have det godt, kære Sanne! Hils Din mand og børnene mange gange! Gud være med Dig!

Kærlig hilsen fra Bette fester

På Søndag fylder Bennike 70, støvets år, så bliver der nok holdt en lille festlighed for ham om aftenen i øvelshuset.

Vallekilde, d.6te Novbr. 1919

Kære Sanne!

Tak for Dit sidste brev. Nu ventes "Tjaldur", og så vil jeg have brevet liggende, jeg vidste ikke hvornår "Botnia" gik, der står jo ikke noget i bladene herude, og fartplan er vi endnu ikke kommen i gang med at få. Jeg skrev et lille ord til Dig i mit sidste brev til Else, så Du har hørt lidt om hvordan jeg har det. Jeg lever nu så tåleligt, jeg gruer kun for vinteren, kulden går mig så nær, og i disse dage er det så koldt, men sne og frost har vi ikke haft endnu, og sidste i September og langt hen i Oktober havde vi dejlige efterårsdage med dejlig varmt solskin. Oppe hos jer har I næsten ingen sommer haft, det er trist med den våde og kolde sommer. Det er trist, at dem slemme sygdom børnelammelsen har fundet vej over til Færøerne, den har også hersket her på egnen sidst på sommeren og i begyndelsen af foråret, men i den sidste månedstid har jeg ikke hørt om noget nyt til fælde; det er jo på en måde en hemmelighedsfuld sygdom, som lægerne endnu ikke har fundet noget rigtig middel imod, og smitsom er den, og de, der bliver angreben af den, får næsten aldrig deres helsen igen, om de overlever den, så det er en uhyggelig gæst at få over til Færøerne. Jeg vil håbe, at vi i vinter bliver fri for spansken, der høres nok om enkelte tilfælde i København, men vi håber at vi får lov at blive fri denne vinter.

Nu er vi kommen ind i det ny skoleår her i Vallekilde, og der er fuldt hus, det er der på de fleste skoler, og der er sagt nej til mange, og det endda, at skolepengene ikke er ikke så lidt forhøjede på grund af dyrtiden. Hvordan klarer I Jer deroppe, kære Sanne, kan I få indtægt at svare til udgift? Mon Jakup nu er kommen sig, det er vist alligevel en kedelig sygdom, den vil så let komme igen, hvor den en gang har været, men når han er forsigtig og vogter sig for forkølelse, må vi håbe, han snart kan blive helt rask. Hils ham fra mig, jeg har tænkt på ham, det er ikke rart at blive angreben af en sådan sygdom og skulle ligge i længere tid, når en helst vilde være frank og fri og nyde sin ungdom. Men måske han nu er helt rask igen, det vil jeg ønske.

Der er indmeldt to Færinger, har Povl Hansen fortalt mig, de er ventede med "Tjaldur" en af de første dage, men jeg ved ikke noget om, hvem de er, eller hvor de er fra. Nu er så sønnerne Hans og Ernst Trier gifte, Hans har forpagtet skolens jord, og så skal han tilligemed have nogle timer på skolen. Folke forbereder sig til at være højskolelærer, han er på Askov i vinter. Rigmor vil være lærerinde, men hun skal også lære at tage fat i det legemlige arbejde, så hun har plads på en større bondegård i vinter; hun og en pige til skal skiftevis gøre stuepige og kokkepige arbejde. Det er en fornuftig ordning. Nu er alle Bentsens børn gifte undtagen Dagny og Valborg, og de bliver det vist heller ikke; de er begge to sygeplejersker, Valborg er på en børneafdeling, der hører til Bispebjerg hospital, og Dagny har nu i efteråret fuldendt sin uddannelse på Bispebjerg, og har nu fået plads på Oringe sindssygehospital. Hjalmar Helveg, pastor Helvegs søn, er bleven overlæge dernede efter en farbroder, der døde i fjor; H. Helveg er en så udmærket dygtig sindssygelæge, så skønt han var en af de yngste blev han foretrukket til den plads fremfor de ældre. Det er ham nu meget om at gøre at få gode sygeplejersker, der egner sig til den gerning, og han har så opfordret Dagny til at tage den plads. Og hendes søster Signe sagde, at hun troede Dagny egnede sig godt til den gerning. Det ligger ikke for alle at pleje den slags mennesker, der skal særegne gaver til. Jeg ved at Mads nu er kommen til København, men jeg har ikke hørt fra ham selv, han har det vel travlt; Anna har skrevet det til mig, han havde besøgt hende, men herefter bliver det anderledes for hende; det plejehjem, hvor hun var, blev nedlagt og villaen solgt, og de gamle skulde flytte til November. Så måtte hun søge om at komme et andet sted hen, og hun er så kommen på et plejehjem, der hedder "Nøjsomhed" oppe ved Helsingør, der har hun det rigtig godt, men det er så langt borte, og det bliver lidt ensomt for hende. Elinborg var i København og fulgte hende dertil. Jeg ved ikke, om jeg bliver så rask til sommer, at jeg kan besøge hende, om vi begge lever, i vinter kan der ikke være tale om det. Thomas Hansen har været her en gang, siden han kom tilbage til Danmark, han sagde, han havde været ude hos Jer; jeg fik ikke talt så meget med ham, det var en dag, der var menighedsmøde, men jeg venter, han kommer snart herud igen og fortæller mig tidender deroppefra. Jeg lever ellers tåleligt, jeg kan nu passe mig selv, og det er jeg glad ved. Det er ved at blive koldt, og det er jeg ikke glad ved, men det er den årstid, da vi kan vente kulden. Jeg ønsker

altid, at vi ikke må få sne og frost inden jul, så synes jeg vinteren ikke er så lang.
Hils nu alle børnene og Simon mange gange. God lykke til vinterarbejdet! Lev så vel, kære Sanne!
Vor herre være hos Jer!
Kærlig hilsen fra Din gamle
Bette faster

Jeg har ikke hørt fra Amerika og heller ikke fra Hans i den sidste tid; der har også været havnestrejke i New York, så al skibsfart har standset, men nu skal den nok være forbi. Jeg vente Hans til danmark en gang til vinteren.

Vallekilde, d.27de Novbr. 1919

Kære Sanne!

Tak for brevet med "Botnia" pengene, Du skrev om, kom ikke, jeg tænker så, de kommer med "Tjaldur". Det var rigtignok mange penge Du havde samlet ind, kære Sanne, jeg kan ikke fortå, hvordan Du kunde få så mange. Jeg ved ikke, om der går noget andet skib til Færøerne inden jul, "Tjaldur" kan ikke nå derop igen, derfor sender jeg årsskriftet som en lille julehilsen og ønsker, at I må få en glædelig og velsignet julefest! Og så vil jeg håbe, at Johannes til den tid må være bleven rask, hils ham fra Bette faster og tak ham for hilsenen, jeg glæder mig til at få brev fra ham, den søde dreng. Det er godt, at I har fuldt hus, bare Du kan holde ud til arbejdet. Har Du en godt pige til at hjælpe Dig, jeg hører det er det samme på Færøerne som i Danmark, det er så vanskeligt at få hjælp, pigerne vil ikke tjene, de vil her i landet heller gå på fabrikkerne, og på Færøerne i fisken, det er mere uafhængigt, men om det er mere gavnligt for dem, er et spørgsmål.

Du ved jo, at jeg var syg i efteråret, og jeg ventede ikke at komme over det, men nu er jeg, Gud ske lov, så rask, at jeg kan passe mig selv, og det er jeg glad for. Jeg kan hilse Jer fra Klement Dalsgård, han er her i Vallekilde i denne tid; han arbejder som elektriker hos Gudmund Bentsen, han mener, at han som elektriker kan have en fremtid på Færøerne, og det kan godt være. Efter endt dagværk går han om aftenen til foredrag på skolen og enkelte aftener til gymnastik med de unge herfra byen; det er en god anvendelse af fritiden, synes Du ikke det. Han kommer ikke så sjældent ind til mig, og vi er gode venner; den anden lille Færing, der er her, kommer også ind til mig. Klement har fortalt mig, at han har en broder hos Jer i vinter.

Når Du kommer hjem til Din fader, så hils ham, det er ikke så let at sidde gammel og skrøbelig, når en som han altid har været virksom og driftig, men sådan kommer alderdommen over os alle, Gud give ham tålmodighed, hans ventetid bliver måske ikke så lang, til han får lov at fare i fred. Jeg tænker, han glæder sig over børnene, han har altid elsket børn.

Til jul håber jeg at høre fra Amerika, og måske Hans til den tid kommer til Danmark.

Det står i danske blade, at I har uvejr deroppe, det er så trist. her var det koldt med sne og frost en overgang, men nu har vi det dejligste vejr, man skulde næsten tro, der var forår; jeg ønsker, det vejr må vare til jul. Gud give nu, I må have det godt deroppe, og vinteren må gå uden sygdom. Hils Simon, alle børnene, og selv får Du mange hilsener og gode juleønsker fra Din gamle Bette faster.

28/11-19. I dag er pengene kommen og skal straks afleveres. Tak for dem.

Vallekilde, d.30te Decbr. 1919

Kære Sanne!

Tak for brevene og billeder! Jeg synes, at Du og Simon er gode på billeder, ligeledes Jákup, Elsa synes jeg er bedre på konfirmationsbilledet, og de andre ved jeg ikke, om deres billeder er gode; Johannes synes jeg ligner sig selv fra den gang, han var lille. Det er så trist med al den sygdom i Jeres hjem, bare nu Simon er forsigtig efter sin sygdom, så der ikke skal komme noget slemt bagefter. Det er trist med Jákuo, nyresygdomme er som oftest langvarige, jeg vil ønske ham, at han snart må blive bedre. Og jeg vil ønske, at Du må have Din pige rask, at Du ikke rent skal slide Dig op. Du må hilse alle børnene, at de må vente til næste gang, så skal jeg skrive til dem hver især; jeg tror ikke, jeg kan overkomme det denne gang. Du må sige til dem, at jeg var så glad ved brevene fra dem alle, og derfor vil jeg ikke jage med at skrive nu, da tiden er så knap, men jeg vil heller vente, til jeg kan sætte mig hen i god ro og mag og skrive til dem. "Tjaldur" skal sejle 3die Januar, og måske "Boynia" eller et andet skib kan være lige så hurtig deroppe, Du kan sige til dem, at jeg skal ikke "snyde" dem.

I dag har vi fulgt Henrik Nielsen til graven, han døde lille juleaften, han har i længere tid lidt af en hjertesygdom og tillige af åreforkalkning, så det var ikke uventet for hans nærmeste. Han søn Holger overtager nu forretningen, han er en dygtig fotograf. Nu er de snart borte alle de gamle i Vallekilde, nogle er rejst andensteds hen, og andre er døde. Jeg er snart den ældste, der er tilbage, og Gud ved, hvor længe, jeg skal vandre her. Din fader er den ældste af os tre søskende, der endnu er i live, og han bliver måske den første, der skal rejse "hjem", dog det er ikke godt at vide. Det er strængt for Din moder ingen pige at have; er det oppe hos Jer ligesom her, at pigerne ikke vil tjene, de vil måske heller gå i fisken, ligesom pigerne her vil arbejde på fabrik, det er et friere liv.

I år er det noget andet end i fjor i juleferien, da rasede den spanske syge på det højeste, og to af eleverne døde ved juletid, i år er der ingen sygdom, og sygeplejersken er rejst til København for at more sig. Der er kun fire af eleverne her i julen, den ene af dem er Færingen, Viggo Joensen.

Klement Dalsgård er her også, han arbejder hos Gudmund Bentsen, og når I skal have Elektricitet deroppe hos Jer, kommer han til Færøerne, men først tror jeg nok, han vil rejse til Norge for at se på, hvordan de der laver Elektriciteten; når han er bleven rigtig dygtig kommer han op til Jer. Han er energisk og han skal nok nå sit mål. I aften er alle de unge og eleverne med bedt hen på en gård her i nærheden, hvor de nok får det meget fornøjeligt, og i morgen aften får de lov at danse her på skolen, så de keder sig ikke i juleferien.

Ikke har jeg endnu hørt noget fra Amerika, men jeg venter, at jeg får julebrev, som jeg plejer. Fra Hans hørte jeg først i Decbr., da var han hjemme i danmark, men de skulde straks sejle igen til England og derfra til Amerika. han havde kun en eneste aften i land i København, og i Svendborg og Odense, hvor de havde udlosset, var han slet ikke i land. Han skrev, at han havde for ikke længe siden haft brev fra sin moder, og hun skrev, at de alle havde det godt derovre i det fjærne vesten. Jeg længes nu efter at høre fra dem og håber, at der snart kommer bud.

Vi har haft frost og sne i julen, særlig var det slemt anden juledag, da røg og føg det, så himmel og jord stod i et, men børnene var dog ude at glide på slæde og stå på ski. Jeg var ikke udenfor døren, i dag har der været tøjvej, men vi slipper nok ikke for vinteren endnu, vi har måske det strængeste tilbage; vinteren er hård ved mig, jeg ved ikke hvordan jeg skal komme igennem den, hvis den bliver lang og stræng, og det siger metereologisk, at den gør.

Så ønsker jeg Jer allesammen et godt og glædeligt nytår, kære Sanne! Og sig til børnene, at jeg skal skrive til dem alle med næste skib.

Kærlig hilsen fra gamle

Bette faster